

Arrest

nr. 135 839 van 5 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 november 2014.

Gelet op de beschikking van 5 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk de problemen met de Sri Lankaanse autoriteiten wegens betrokkenheid van haar zoon bij de LTTE.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 122 554 van 15 april 2014 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is.

Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag legt verzoekster een origineel paspoort neer met visum voor Frankrijk en verschillende internetartikels over de algemene situatie in Sri Lanka.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De documenten gevoegd bij het verzoekschrift maken evenmin de kans aanzienlijk groter dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De brief uitgaande van de Tamil Culturele Organisatie d.d. 24 augustus 2014 betreft immers een loutere fotokopie. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën gezien deze mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Bovendien moeten documenten beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 122 554 van 15 april 2014 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is.

Wat betreft de door verzoekster bijgebrachte foto's aangaande de sportdag, stelt de Raad vast dat, voor zover er enige bewijswaarde aan kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld, niet op objectieve wijze kan worden vastgesteld dat de persoon in kwestie wel degelijk verzoekster betreft. Bovendien, voor zover er al enige geloof kan gehecht worden aan verzoeksters aanwezigheid op een sportdag georganiseerd door de Tamil Culturele Organisatie, stelt de Raad vast dat verzoekster zich met haar stelling dat de foto's werden doorspeeld aan de Sri Lankaanse overheidsdienst, beperkt tot loutere veronderstellingen dewelke niet door enig objectief gegeven ondersteund worden. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat de autoriteiten van haar land van herkomst kennis zouden hebben van haar aanwezigheid op een sportdag in België, te meer zij, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar asielaanvraag, niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Sri Lankaanse autoriteiten stond, laat staan dat zij omwille van haar aanwezigheid op deze sportdag vervolging dient te vrezen door de autoriteiten in Sri Lanka.

Aangaande de foto's waaruit verzoekster huidziekte blijkt, merkt de Raad op dat haar huidziekte in casu niet ter discussie staat. Zo oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 122 554 van 15 april 2014 als volgt: "In zoverre de Sri Lankaanse maatschappij afkerig staat tegenover mensen met uw huidziekte, toont u evenmin aan dat een dergelijke gegeven binnen de Sri Lankaanse maatschappij een vervolging of reëel risico op ernstige schade inhoudt. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in Vluchtelingenrechterlijke zin in of een reëel risico op ernstige schade in. Opdat dit het geval zou zijn moet het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingrechtelijke zin of met een reëel risico op ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Wat bij u niet het geval is. Dat u omwille van deze ziekte door uw echtgenoot in 1988 en door uw oudste zoon omstreeks 2001-2002 in de steek werd gelaten en verbaal werd beledigd op straat, is betreurenswaardig te noemen maar kan geen ernstige bedreiging van uw leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u kon terugvallen op een netwerk van familie en vrienden die u steunden, alsook dat u nooit initiatieven heb genomen om deze situatie aan te klagen of hiervoor hulp te zoeken (CGVS II, p. 17)."

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Verzoekster verwijst ter zake naar informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Sri Lanka, doch slaagt er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het

hoger beschreven risico aan te tonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas slaagt verzoekster daar niet in.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 november 2014, voert verzoekende partij aan dat in de beschikking geen rekening is gehouden met de banden die verzoekende partij haar zoon heeft met de LTTE. Voorts stelt verzoekende partij dat zij een huidziekte heeft en daardoor nog extra in de kijker loopt. Zij besluit dat aangezien zij hier actief is binnen de Tamil Culturele Organisatie de Sri Lankaanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar engagement, zodat de Commissaris-generaal haar tweede asielaanvraag ten gronde had moeten onderzoeken.

Verzoekende partij haar kritiek als zou in de beschikking geen rekening worden gehouden met de banden die haar zoon heeft met de LTTE mist feitelijke grondslag, en gaat derhalve niet op. Immers, in de beschikking wordt vastgesteld dat verzoekende partij haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met de Sri Lankaanse autoriteiten wegens betrokkenheid van haar zoon bij de LTTE, wordt erop gewezen dat verzoekende partij haar eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 122 554 van 15 april 2014 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is, en vervolgens vastgesteld dat aangezien reeds in het kader van verzoekende partij haar eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dat zij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, vaststellingen welke door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd, dient te worden besloten dat verzoekende partij niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend, en zij evenmin elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij gaat geheel voorbij aan deze grond in de beschikking, en brengt geen concrete en valabele elementen bij die hieraan afbreuk vermogen te doen.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat zij een huidziekte heeft en daardoor nog extra in de kijker loopt, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande het volgende wordt vastgesteld: *“Aangaande de foto’s waaruit verzoekster huidziekte blijkt, merkt de Raad op dat haar huidziekte in casu niet ter discussie staat. Zo oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 122 554 van 15 april 2014 als volgt: “In zoverre de Sri Lankaanse maatschappij afkerig staat tegenover mensen met uw huidziekte, toont u evenmin aan dat een dergelijke gegeven binnen de Sri Lankaanse maatschappij een vervolging of reëel risico op ernstige schade inhoudt. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in Vluchtelingenrechterlijke zin in of een reëel risico op ernstige schade in. Opdat dit het geval zou zijn moet het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingrechtelijke zin of met een reëel risico op ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Wat bij u niet het geval is. Dat u omwille van deze ziekte door uw echtgenoot in 1988 en door uw oudste zoon omstreeks 2001-2002 in de steek werd gelaten en verbaal werd beledigd op straat, is betreurenswaardig te noemen maar kan geen ernstige bedreiging van uw leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u kon terugvallen op een netwerk van familie en vrienden die u steunden, alsook dat u nooit initiatieven heb genomen om deze situatie aan te klagen of hiervoor hulp te zoeken (CGVS II, p. 17).”* Verzoekende partij brengt niets in tegen deze grond in de beschikking en laat alzo geheel na deze in een ander daglicht te stellen.

Met betrekking tot de argumentatie van verzoekende partij dat aangezien zij hier actief is binnen de Tamil Culturele Organisatie de Sri Lankaanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar engagement, zodat de Commissaris-generaal haar tweede asielaanvraag ten gronde had moeten onderzoeken, wijst de Raad vooreerst op de vaststelling in de beschikking dat aan de door haar neergelegde fotokopie van een brief uitgaande van de Tamil Culturele Organisatie d.d. 24 augustus 2014 geen bewijswaarde kan worden gehecht, een vaststelling die door verzoekende partij, die hiertoe geen poging onderneemt, niet in het minst wordt ontkracht of weerlegd. Voorts wijst de Raad erop dat, zoals in de beschikking wordt vastgesteld, een vaststelling welke zij geenszins *in concreto* ontkracht of weerlegt, verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van haar relaas, in de specifieke aandacht stond of heden nog steeds zou staan van de autoriteiten in Sri Lanka. Verzoekende partij beperkt zich dienaangaande immers louter tot pure veronderstellingen. Zij toont echter, inzonderheid gelet op de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, niet aan, noch maakt zij aannemelijk dat zij in de specifieke aandacht van de Sri Lankaanse autoriteiten staat, laat staan dat zij omwille van haar activiteiten hier in België vervolging dient te vrezen door haar autoriteiten.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS